

## **1 רמב"ם יד החזקה הלכות תשובה פרק א**

ביצה מתוודין אומר אני השם חטאתי עויתני פשעתי לפניך ועשיתי לך וכך והרי נחמתי ובושתי במעשי ולעולם איני חוזר לדבר זה וזה עיקרו של וידוי

## **2 רמב"ם יד החזקה הלכות תשובה פרק ב**

(ב) ומה היא התשובה הוא שיעזוב החטא חטאנו ויסירו מחשבתו וגמר בלבו שלא יעשה עוד שנאמר יעוזב רשות דרכו וגוי וכן יתנרכם על שער שנאמר כי אחורי שובי נחמתי וידע עלייו וידע הטענות שלא ישוב לזה החטא לעולם שנאמר ולא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו וגוי וצורך להתנוודות בשפטינו ולומר עניינות אלו שגמר בלבו:

## **3 לחם משנה על הלכות תשובה פרק ב הלכה ב**

מה היא התשובה שיעזוב החטא וכי וידע עליו יوذע הטענות וכו'. וא"ת איך הקב"ה יעד עליו לך וכי לא נשארה הבחירה בידו והרי אמרו הן בקדושיו לא יאמין. ויש לומר דפירושו לך שבשעה שהוא עשה תשובה צריך שיקבל עליו לעד להשי"ת שלא ישוב לזה החטא לעולם והוא על דרך ואעידה לי את השמים ואת הארץ שמקבל עליו לעדים לשמים ולאرض והראיה שהביא היא כך כיוון שהכתוב אמר (הושע יד, ג) כל תשא עון וכח טוב הרוי כיוון שאנו אומרים לו שלא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו הרי אנו מקבלים אותו לעד על כהה:

## **4 הררי קדם**

## **5 ספר שערי תשובה - שער ראשון אות ז**

עוד התבונן ברעת המת אחר מן התשובה כי הרבה כי עתה שב איש נאנח במרירות לב ברגזה ובdagga וдолפה עינו מותגה, כי יפגשו יצרו שנית ויידמן החטא לידי יכבותו את יצרו וזוכר אשר עברה עליו כוס המרירות ולא יוסיף לשנותו עוד, כמו שנאמר (תהלים ד, ה): "רgeo ואל תחטא" - באורו: רgeo והצטערו על אשר חטאתם ואל תחטא עוד: כי הזכיר חטאום למעלה (פסוק ג) באמרו: "תבקשו כוב סלה". וידע על זה הפירוש אמרו רגזו" מלשון: "אל תרגזו בדרכ" (בראשית מה, כד); "ותחתני ארגו" (חבקוק ג, טז), עניינים הענין על הדבר שעבר ועל ההוויה, ולא אמר "יראו" או "גورو". וכאשר יאחר לשוב, בבא החטא לידי יפול במקשו כנפול בתחלה, ויגדל עונו האחרון מאד, ותעללה רעתו לפני השם, כי מראשית לא חשב כי פתאות יבוא היצר השודד עליו אך אחריו אשר ראה דלות כחו ואשר גברה יד יצרו עליו וכי עצום הוא ממנו, היה עליו לראות כי פרווע הוא ולשיט עצות בנפשו להוסיף בה יראת ה' ולהפיל פחדו עלייה ולהציגה ממארב יצרו ולהשתمر מעונו. ואמר שלמה עליו השלום (משלי קו, יא): "ככלב שב על קאו כסיל שונה באולתו" - ביאורו, כי הכלב אוכל דברים נמאסים, וכאשר יקיאם נמאסים יותר והוא שב עליהם לאכולם, כן עניין הכסיל, כי יעשה מעשה מגונה וכאשר ישנה בו מגונה יותר, כאשר בארנו:

## **6 ספר פרי צדיק פרשת נצבים - אות ג**

כי במספר שבע נכללו הנפילות חס ושלום בכל זו' מדות ועם כל זו' נשארו קיימים על ידי הנקודה שבקדוצה שמנצוא בכל נפשות ישראל שנקרוים צדיקים כמו שאמרו רבוינו ז"ל רשותם מלאים חרותות. ודיקא על ידי הנפילה והירידה שיירע להאדם נבנה ממנה הקיים והעמידה וכמו שדרשו רבוינו ז"ל נפלה לא Tosif' עוד רק קום בתולת ישראל. מפני ישראל הם בניהם למקומות וכל מיני הירידות שיירע להאדם מהה סיבות הקירוב והקדוצה כאשר יייר איש את בנו להחזרו למוטב. וזה שקורין שני הסדרים הללו בסוף התוכחות בפרשת כי תבא ואחריו זה אתם נצבים. והוא על רמז הפסוק שבטך ומשענתך מהה ינחמוני שלא יפול לב האדם בעצמו על כל הירידות שעברו עליו בשנה העברה. כי הנה לסייעת טובתו שאחר כל זה ישאר קיים בקדוזות קדושתו כנאמר אתם נצבים הימים כולכם וגוי מחותב עזיך ועד שואב מימיך שגם הנפש הפחות עד מדרגת האחיזה ישאר קיים בהקדוצה לעברך בברית ה' אלהיך:

**7 Black Box Thinking - Matthew Syed**

US Airways 1549, Sullenberger, Skiles and Crew Resource Management

Chuck Steiner

מולה סכלה בענירה, דהיינו לך דבר השומד בפני עצמו, אבל שוגר אל כ' ויום תרועה יsie לאם מכל מוקס].

בתזוזה כתיב שוגר ניסים צונכיס - הטע"פ שעניין צונכט פות מקובלן חותמו בתזוזה [רמ"ס סופ"ג], והין צודקין בתזוזה ונע"כ חין מוש פוטל זה ולאין.

## סימן לו

### ביאורים והערות בהלבות תשובה

כל "בריך זה מצונח" אלה חוגה ממך, ועל קרתר  
כל"ל טהורי מולה וקיים צפוי עולמו.

ג. שם, כל' ג' "ועלמו של יוסכ"פ מכפר לטעים".  
יש לדון צמי שלם בכל יוס סכיפוריים  
עד למתחזק, ומתחזק עתה תזונה לתוקפת  
יוס"כ, חס י"ו כפרת יוס כיוף.

ונראה דמקצתן "עלמו" של יוסכ"פ מכפר, מעת  
דרך עילומו של יוס מכפר ולמה תוקפת  
יוסכ"פ.

[א"ה, לכהורה פות דהה כפרת יוס"כ כי  
ציממו כמיוחר גם צוועות (יג, ח),  
וה"כ פיטול דלה סיכול כפרה לתוקפת יוס"כ.  
וע"ע בס גם (יג, ב) דמאנחת לה כרת על חכילה,  
יוסכ"פ לרצי דק"ל יוסכ"פ מכפר שלם תזונה,  
כשהכל קמוך לתקינה"ח דלה שיח זמן יוסכ"פ  
לכפר, בריך דקו"ף זמן ככפרה פות צקיעת", וחין  
לומר דלה"ג כוונת גם כשהכל לתוקפת יוס"כ,  
דהה כרת ליכה לתוקפת יוס"כ, וה"כ מיוחר כהדייה  
דרך עילומו של יוס מכפר.

אך עיין חמוץ ר' פינייס צלייקוטי חסן סס (פ'  
במידצ'ר עמ' 39) בס ספר מי שלמה סכתנ  
ותוקפת יוס"פ כו"ה מדוחריית (יומלה פה), ולייתן  
תוקפת צוועות (יג) דיוסכ"פ מכפר עד סוף כסוס,  
לכן לריך ליזכר מילג גם לתוקפת מהחרון כי זו פות  
מייקר סכיפה, אלה כללו הנקדים הממקרים מילג

א. בפרק ה' כל' ה' "כילד מתודין חומר וכו',  
וכרי נחמתי וצובתי צמאנטי ולטולס  
חיי חוזר לדבר זה וחכו עיקרו של זידוי". נרלה  
מדקדוק ל' הרמ"ס דהמיוג של קדלה להנה חיינו  
מיום צפוי עולמו צמאנחה בתזוזה, אלה פות חלק  
מהמיוג של חריטה וכנהמה על המטה, דצער  
בחרטה פות צימתרט ויינז צמאנחו עד כדי שלם  
ישוב לדבר זה עוז.

ועיין עוד צדורי הרמ"ס צפ"ג ה' ג' "ומה כי  
בתזוזה פות ציעוזכ המוחט חטמו ויקירו  
ממתחצטו ויגמור כלבו שלם יעצרו סגולמר  
יעזוב רצע דרכו וגו', וכן יתנחש על סעדר סגולמר  
כי חמרי צובי נחמתי ויעיד עליו יודע תעלומות שלם  
ישוב להה החתול לטולס". הנה צמימות נזונו כלל  
הרמ"ס לתהוויכו "זוכן יתנחש - ויעיד עליו יודע  
תעלומות שלם יזוב", בריך מיוחר כמץ"כ דדין  
קדלה להנה פות חלק מנהממה על סעדר וכו'  
**מדיניה דחריטה.**

ב. שם "וכל המרצח לסתודות ומלהיך בעין זב  
בריך זה מצונח". נרלה מוכחת מלצון זה  
בתזוזה חזן מתרות המכפר שיות זה, כי גם מולה  
קיים צפוי עולמו, ולפיכך חייבו כ████ר התזודה  
והצלים מה כפרתו, מדין כל כמרצה לסתודות בריך  
זה מצונח, דעתך י"ס קיוס צפ"ע כריכזוי הויזו.

ואין לומר דסתעס לך צמופף לסתודות כי מולי  
עדין לה מתכפר לגמרי, דה"כ חין זה עיין